

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslaget sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Beskæftigelsesministeren står i dag i en lidet misundelsesværdig situation med det her lovforslag. Som det fremgår af betænkningen, har regeringspartierne opbakning fra en bred kreds af partier til en så effektiv bekæmpelse af forskelsbehandling på arbejdsmarkedet som overhovedet muligt.

Kun ét parti er imod, nemlig Dansk Folkeparti. Det er ikke så underligt, men jeg vil lade det være op til pianisterne selv at forklare, hvordan deres klaver spiller. På den anden side fremgår det også af betænkningen, at opbakningen til forslaget ud over regeringspartierne hænger sammen med en opbakning til Enhedslistens ændringsforslag om at gøre Institut for Menneskerettigheder til et klageorgan i forbindelse med forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. Det er helt på linje med lov om etnisk ligebehandling, der omfatter forholdene uden for arbejdsmarkedet.

Vil regeringen så virkelig stå model til at stemme det ændringsforslag ned ved hjælp af Dansk Folkepartis stemmer? Det er jo det, der er spørgsmålet i dag; det parti, som med egne ord tager stærkt afstand fra lovforslaget; det parti, som finder, at loven er ødelæggende for det danske arbejdsmarked og udtryk for misforståelse og naivitet fra EU's side. Eller vil regeringen lytte til en samlet opposition og finde en brugbar løsning på problemet med det manglende klageorgan?

Hvis ministeren er i tvivl, vil jeg anbefale ministeren en nøje gennemlæsning af henvendelsen fra RBF fra den 18. marts 2003. Her er jo tale om en organisation, der om nogen kender til problemerne med forskelsbehandling på arbejdsmarkedet. Det er et forbund, som organiserer en meget stor del af de udlændinge, der arbejder i hotel- og restaurationsbranchen. 20 pct. af medlemmerne er udlændinge.

Som prikken over i'et organiserer de faktisk også de dørmænd, der ofte er i fokus i sager om forskelsbehandling. Hovedpointen i RBF's henvendelse er, at det er forfejlet at tro, at sager om

forskelsbehandling på arbejdsmarkedet som hovedregel kan behandles fagretligt. Dels vil det ikke gælde på arbejdspladser, som ikke er overenskomstdækket, dels vil der være en række konkrete situationer, hvor det ikke vil være muligt at få en fagretlig behandling.

RBF nævner selv to eksempler: For det første i ansættelsessituationer og for det andet ved afskedigelse af folk, som har for kort anciennitet til at være dækket af overenskomsternes bestemmelser vedrørende afskedigelse og opsigelsesvarsel.

Kl. 13.35

Problemet med det manglende klageorgan skal løses, hvis det her lovforslag skal ryge igennem. Hvis man opfatter det som nødvendigt, så får vi da forslaget tilbage i udvalget mellem anden og tredje behandling. For min skyld gerne. Men det afgørende her er altså, at vi får en positiv tilkendegivelse fra ministeren om støtte til ændringsforslaget.

Anne-Marie Meldgaard (S):

I Socialdemokratiet havde vi et stærkt ønske om, at gennemførelsen af EU's direktiver om ligebehandling blev gennemført på en måde, så der var et selvstændigt klageorgan for disse grupper af anden race eller etnisk oprindelse.

Det har ikke været tilfældet, og vi har tidligere her i dag stemt for integrationsministerens forslag på området, som omfatter resten af de tilfælde, der kan være tale om, undtagen arbejdsmarkedet.

Det behandler vi særskilt nu, og det har været magtpåliggende for Socialdemokraterne, at samfundets absolut svageste grupper på kontanthjælp og nyankomne udlændinge på start-hjælp, som ikke er kommet i kontakt med arbejdsmarkedet og de faglige organisationer, skal have samme klageadgang i sager, der vedrører forskelsbehandling på arbejdsmarkedet, som etniske minoriteter, der er omfattet af det fagretlige system. Det er ikke tilfældet, hvis dette forslag vedtages.

Socialdemokraterne tilkendegiver derfor, at Institut for Menneskerettigheder bør have en mulighed for at behandle klager over etnisk betinget forskelsbehandling på arbejdsmarkedet for personer, der ikke er fagligt organiserede, eller som er medlem af en faglig organisation, der ikke agter at føre deres sag.

Socialdemokratiet har gennem udvalgsarbejdet forsøgt at få regeringen til at tage et ansvar for dette svigt. Det er ikke lykkedes, og vi vil så